

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Bjowulfs Drape. Et Gothisk Helte-Digt fra forrige Aar-Tusinde af Angel-Saxisk paa Danske Riim

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Bjowulfs Drape. Et Gothisk Helte-Digt fra forrige Aar-Tusinde af Angel-Saxisk paa Danske Riim", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 148. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1820_353A-txt-shoot-idm8318.pdf (tilgået 02. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Trettende Sang.

Høitid i Hallen, Hrodgars Sang.

¹ **D**et nu meldte Helten bold,
Eggthjows Søn hin gilde:
Viid det, Ætmand god af Skjold!
Halvdans Søn, hin Milde:
Hvad vi hid, som Æres-Tegn,
Bragde med god Vilje,
Hvad jeg, inden Trolde-Hegn,
Fandt paa vaaden Tilje:
Bølge-Skiænken, som nu her
Falder dig i Øie,
Vandt jeg, paa min Kæmpe-Færd,
Kun med farlig Møie!
Havde ei mig Gud i Dag
Underlig beskyttet,
Aldrig, i det Trolde-Lag,
Kunde jeg mig hyttet;
150Thi skjøndt til de gode Sværd
Hrunting er at regne,
Kom alligevel jeg her
Dermed ingen Vegne.
I et kostbart Øieblik,
Kun ved Herrens Naade,
Syn jeg paa det Vaaben fik,
Som mig hjalp af Vaade!
Ned af Væggen, hvor det hang,
Rev jeg det saa fage,
Og forgæves ei jeg svang
Sværd fra gamle Dage;
Det mig lykkedes saa vel,
At Uvætter begge
Jeg i Hallen seiersæl
Slog med skarpe Egge!
Saa da Løn de fik som Daad:
Død for Niding-Levnet,
Dane-Blod og Dane-Graad
Blev tilbørlig hevnet!
Ja, o Konning, i din Borg
Trøstig, tør jeg love,
Med din Hird du uden Sorg
Kan herefter sove,
Sove i det Mindste trygt
151For *det* Sæt af Trolde,
Som i Danmark kasted Frygt
Hidtil paa de Bolde!
Hvad der Bod dem gav for Mod,
Kan ei hid jeg bringe;
Thi det hede Trolde-Blod
Smelted haarden Klinge;
Dog en Levning af det Sværd,
Dem gav Bane-Saaret,
Skuer du i Hjaltet her,
Som jeg hid har baaret!

² Oldingen med hvide Haar,
Helten med de Bedste,
Kongen med de mange Aar,

Fatted gyldne Fæste,
Tog i Haand, og fik i Vold,
Værket uden Mage:
Bod til Dane-Kongen bold,
Efter Djævle-Plage.
Ja, da Grændel, Guds Uven,
Grum i Sind og Hjerte,
Og hans Moder vandred hen
Til fortjente Smerte;
152 Underet af Jette-Konst
Maatte ham tilfalde,
Som sad fast i Lykkens Gunst,
Fremfor Drotter alle,
Der paa Jordens runde Bold,
Inden dobbelt Vove,
Dele ud, i Kæmpe-Sold,
Guld og grønne Skove!

- 3 Paa det gamle Hjalte stivt
Stirred Hrodgars Øie,
Paa det var, i gammel Skrift,
Tegnet op heel nøie:
Hvad af Stort paa Jorderig
Havde sig tildraget,
Siden Bølgen lukked sig
Over Folke-Vraget;
Siden Thusse-Ætten leed
Sank i Flodens Vande,
Maatte see sin Trodsighed
Paa Guds Almagt strande!
Fremmed var, fra Barns-Been,
For Alfader Slægten,
Sank i Dybet og som Steen,
Under Vredes-Vægten!
153 Paa Guld-Kiæberne med Flid
Og det var anmærket:
Hvem der først, i fordum Tid,
Eied Under-Værket,
Sat med Rune-Stav i Glands,
Til hvis Hænder Sværdet,
Med sin prude Hjalte-Krands,
Hamret var og hærdet!

- 4 Hrodgar nu i samme Stund
Løftede sin Stemme,
Alle tav, for af hans Mund
Viisdom at fornemme!
Vel jeg gammel er og graa,
Det var Kongens Tale,
Men dog her jeg vidne maa
Høit i Herre-Sale,
Hvad med Sandhed og med Ret
Hver maa eftersige:
Bedre Helt af nogen Æt
Aldrig saae jeg stige!
Rye der skal, o Bjowulf kiær!
Derpaa kanst du lide,
Gange af din Herre-Færd
Trindt om Land saa vide!
154 Gid beskeden du og viis,
Mønster for de Bolde,
Al din Kraft og al din Priis
Uafbrudt beholde!
Længe, hjertens-kiære Mand!
Frem du Folke-Bedste!
Undertrykte trindt om Land

Hjelpende du giæste!
Ak! om *Hermod Egvels* Æt,
Oldtids Skjoldung-Stamme,
Før hans Hu de kiendte ret,
Haabed vel det Samme,
Men dog steeg den Unger-Svend,
Tungt det er at melde,
Kun til Kval for Dannemænd,
Høit i Glands og Vælde!
Magt og Styrke Gud ham gav,
Æred overmaade,
Det slet ingen Dane brav
Blev til Lyst og Baade!
Ei saa lønned Daad og Mod
Han med Guld det røde,
Vildt han tørsted efter Blod,
Lagde Kæmper øde!
Rasende fra Bænk han foer
155Op med Sværd i Hænde;
Slagtede saa over Bord
Brave Følge-Svende!
Dog, for Nid og Venne-Mord,
Dyrt han maatte bøde,
Venneløs han ilde foer,
Pinefuld han døde!

5 Vogt da, Bjowulf, vogt dig vel!
Hør, hvad for de Unge
Prøvet Mand i Levnets-Kveld,
Hør, hvad jeg vil sjunge:

6 Med Almagt throner Ærens Drot
I Himmel-Høielofte,
Han raader, styrer viist og godt,
Men underligt fuldofte,
Ja, sælsomt efter Herrens Dom,
Sig ofte vender Bladet om
Med Stand og Land og Lykke!

7 See hist, der staaer en Adels-Mand,
Ham under Gud nu Glæde,
Han stiger høit i Arve-Land,
Til Glands og Herre-Sæde,
156Ham lystre Folk, ham dækker Skjold,
Alt hvad han vil han faaer i Vold
Fuldtop med Guld og Gammen!

8 Han lever efter Hjertens Lyst,
Og blomstrer i sin Vælde,
Ei taages Blik, ei trykkes Bryst
Af Sot, af Sorg og Ælde!
Ei yppe Kiv, ei holde Stand
Mod ham tør nogen Avinds-Mand,
Alt vendes som han vinker!

9 At evig er den Magt, den Lyst,
Da tænker mangan Daare;
Da skyder, voxer ham i Bryst
Og Hovmods Træ saa saare,
I Skyggen brat da sover ind
Den Hyrde god for Sands og Sind,
Ja Vagt for Hu og Hjerte.

10 En Bane-Mand der er saa fuul
For Folke-Lyst og Lykke,
Sin Bue spænder han i Skjul,
Og sigter paa de Trygge,

- 157Er Søvnens dyb, med Djævl-Smiil
Han skyder ud sin hvasse Piil,
Og saarer som han sigter.
- 11 Ak paa det dybe Edder-Saar
Kan Helten Bod ei raade,
Ei længer, tykkes han, forslaaer
Hvad Gud ham gav i Naade,
Det røde Guld han nænder da
For ingen Priis at skilles fra,
Han ene Alt vil eie!
- 12 For Guldets Glimmer, Ærens Glands
Forsmaaer han og forglemmer,
Sin Herre-Stand, sin Hæders-Krands
Han pletter og beskiæmmer;
Foragter alt hvad Stort og Godt,
Ham fordum skiænked Ærens Drot
At eie og udrette!
- 13 Det endes med, at, fra sit Guld
Han døende maa daane,
Da faaer han Nok i Mund af Muld,
Naar kolde Læber blaane;
158En Eier ny da uden Sorg,
Til Høibords i den Faldnes Borg,
Hans Arvegods udskifter!
- 14 Vogt dig da, o Kæmpe god!
Vogt dig, Bjowulf kiære!
Først og sidst for Overmod!
Lad dig ei besnære!
Byg paa Evighedens Grund!
Husk, naar du i Vælde
Blomstret har en liden Stund,
Blade maa du fælde!
Aldrig paa din Lykke-Lodd
Stole du og pukke!
Snart, om ei for Egg og Odd,
Maa for Sot du bukke.
Der hvor Luen flammer vild,
Og hvor Bølgen bruser,
Der hvor Klingen spruder Ild,
Og hvor Pilen suser,
Hyt dig der, ifald du kan!
Kort er dog din Vælde,
Ihvor godt du holder Stand,
Synker du for Ælde!
159Ja, i Alderdommens Nat
Øiets Glands forsvinder,
Magtesløs din Mester brat
Du i Døden finder!
- 15 Tænk paa mig, som Dane-Land,
Snese Aar i Række,
Lukked for hver Avinds-Mand,
Vel med Sværd og Snekke,
Styred under Himmel-Blaa,
Saa ei Drot, ei Kæmpe,
Turde mig, saavidt jeg saae,
Trodse, forulæmpe!
Ak, hvor Bladet sig dog brat
Maatte for mig vende,
Forskiel, som paa Dag og Nat,
Fik jeg da at kiende,
Ja, da Grændel paa min Borg
Giæsted mig saa fage,

Al min Glæde blev til Sorg,
Sang til Jammer-Klage!

16 Dog, hvor længe end jeg leed
Sorg foruden Lise,
160Herren i al Evighed
Høit jeg maa dog prise,
Som mig undte, før min Død,
Seierrig at skue
Fiendens Hoved-Pande rød
I min Borge-Stue!

17 Søg ved Gildes-Bord nu brat
Brave Helt! dit Sæde!
Vi i Morgen Dane-Skat
Dele skal med Glæde!

18 Gothe-Helten, sjæle-glad,
Ord nok lod det være,
Gjorde, som den Vise bad,
Bænked sig med Ære;
Mellem Kæmper over Bord
Under Høie-Lofte,
Atter mangt et Gammens-Ord
Faldt, som før saa ofte;
Til med Skygge-Hjelm opskreed
Natten over Skove,
Leirede sig vingebreed
Over Mark og Vove.
161Folke-Drotten, duehvid,
Blinkende med Øie,
Fandt omsider, det var Tid
Sig til Sengs at føie!
Ogsaa for den tappre Giæst
Var det noget silde,
Sengen tjende Gothen bedst,
Efter Drikke-Gilde!
Kæmperne, paa Kongens Vink,
Sprang da op fra Bænke,
Kierte-Svenden fulgde flink,
Som man vel kan tænke,
Ham til Sengs og Hvile sød,
Som for Daner gjerne
Kæmpede paa Liv og Død:
Helten fra det Fjerne!